

Kapitel 3

Ett svar på livets gåtor

UNDER 20 ÅR MED KÄRLEKSFULL VERKSAMHET visade sig Edgar Cayces mediala förmågor vara bokstavligen tillförlitliga i tusentals fall. Man känner behov av att påminna sig dessa fakta, när man kommer till nästa utveckling i denna egendomliga karriär.

Till en början hade Cayces förmågor för handledning riktats inåt till den mänskliga kroppens dolda skrymslen. Inte förrän efter flera år föll det någon in att förmågorna även kunde riktas utåt till universum, till förhållandet mellan människan och universum och till det mänskliga ödets problem. Det hände på följande sätt. Arthur Lammers, en välbärgad tryckare i Dayton, Ohio, hade hört talas om Cayce genom en affärsbekant och hans intresse var tillräckligt väckt för att han skulle göra en speciell resa ner till Selma, Alabama, där Cayce just då bodde, för att granska hans mediala arbete. Lammers hade inga hälsoproblem, men efter flera dagars observation av readingarna blev han övertygad om att Cayces medialitet var äkta. Lammers, som var en allmänbildad och intellektuell vaken man, fick för sig att ett sinne som kunde förnimma verkligheter som inte var tillgängliga för den normala synen också skulle kunna sprida ljus över problem av en mer universell betydelse än enbart hur en sjuk människas lever fungerar eller förvecklingarna i dennes matsmältningsorgan. Vilket filosofiskt system t.ex. kom närmast sanningen? Vad var ändamålet, om det fanns något, med människans existens?

Fanns det någon sanning i läran om odödlighet? Om så var fallet, vad händer med människan efter döden? Kunde Cayces mediala förmågor ge svar på dessa frågor?

Cayce visste inte. Teoretiska frågor om grundläggande livsfrågor hade han aldrig funderat på. Den religion som han hade undervisats i av kyrkan accepterade han utan tvekan. Spekulationer över dess sanningshalt i jämförelse med filosofi, vetenskap eller andra religioners läror var främmande för hans tanke-sätt. Det var bara på grund av sin storsinta önskan att hjälpa lidande människor som han hade fortsatt med att försätta sig i sömn på ett så okonventionellt sätt. Lammers var den första som såg andra möjligheter i Cayces mediala förmågor än att bota sjukdomar och Cayces fantasi sattes i rörelse. Readingarna hade mycket sällan misslyckats med att besvara någon av de frågor man ställt. Det verkade inte finnas något skäl till varför de inte skulle besvara Lammers frågor.

Eftersom Lammers på grund av sin affärsverksamhet inte kunde stanna kvar i

Selma, erbjöd han Cayce att bli gäst under en vecka eller två i Dayton. Då Cayce kände att Gud kanske önskade öppna nya vägar för hans tjänande, gick han med på förslaget.

Lammers hade nyligen blivit nyfiken på astrologi. Om astrologin var sann, tänkte han, kunde det mycket väl finnas ett analysystem, som på ett begripligt sätt satte människan i relation till resten av universum. Han tyckte att detta var en bra startpunkt för att utforska sanningshalten i Cayces mediala förmågor. När Cayce så en eftermiddag i oktober 1923 försatte sig i sömn på det gamla Phillips Hotell i Dayton, fick han suggestionen att inte titta in i det inre av Lammers kropp utan istället ge Lammers horoskop.

Medgörlig som han alltid var till den suggestion han fick, tillmötesgick den sovande Cayce Lammers med ett horoskop i kortfattade, telegrafiska meningar. Nästan i slutet av readingen och fortfarande lite stötvis och avvaktande kom så den egendomliga meningen: ”I ett liv var han munk.”

Det var bara sex enstaviga ord i denna mening men för Lammers, som genom omfattande studier blivit förtrogen med de grundläggande teorierna om människans öde, var det en elektrifierande ordgrupp. Kunde det betyda, att Cayces bortom-det-normalas vision faktiskt såg den urgamla teorin om reinkarnation?

Långt ifrån att tillfredsställa Lammers vetgirighet, tjänade denna reading endast till att underblåsa dess glöd. När Cayce vaknade upp ur sin sömn, fann han Lammers upphetsat diskutera konsekvenserna av vad han just diskuterat med sin stenograf och sekreterare, Linden Shroyer. Lammers menade, att om man kunde bevisa att reinkarnation var ett faktum, så skulle bevisningen rucka på nuvarande idéer om filosofi, religion och psykologi. Och om Cayce kunde ge fler readingar i ämnet, kunde de specifikt komma fram till hur lagarna om reinkarnation fungerade. Vilket samband fanns t.ex. mellan reinkarnation och astrologi? Hur kunde båda tillsammans förklara mänskligt liv, personligheten och ödet?

Entusiastiskt bad Lammers om fler readingar i ämnet. Förbryllad och något ovillig gick Cayce med på att ge dem. I svaren på Lammers ivriga frågor blev readingarna nu mer uttrycksfulla och detaljerade, både med hänsyn till hans egna tidigare inkarnationer och till de teoretiska problem som han börjat utforska. Enligt readingarna innehöll astrologin en hel del sanning. Solsystemet svarade för en cykel av upplevelser och erfarenheter för den utvecklande själen. Människan alternerar mellan erfarenheter omväxlande på jorden och i andra dimensioner av medvetenhet.

Till dessa dimensioner hade traditionen i forna dagar gett namnen på planeterna, som tjänade som deras brännpunkter. Som man hittills tillämpat astrologin hade man emellertid bara använt sig av en ungefärlig sanning. Den motsvarar inte den fullständiga exaktheten eftersom den för det första inte tar med reinkarnation i beräkningen och för det andra för att den inte fullt ut beskriver

hur det så kallade ”astrologiska” inflytandet påverkar människorna genom deras körtelsystem och tidigare upplevelser i andra dimensioner. Lammers kände till både astrologi och reinkarnation, men ett sådant inbördes förhållande hade han aldrig funderat på.

Alltsammans verkade alltför fantastiskt för Cayce, men nyfikenheten drev honom att gå med på att fortsätta ge de readingar som Lammers bad om. Det föll dem in, att de kanske kunde få bättre information om tidigare liv om de slutade att be om horoskop och istället gav Cayce en mer passande hypnotisk suggestion, så medan han sov bad de honom om en sådan formulering. Han gav följande besked:

Framför dig kommer du att ha (*personens namn*), som är född (*födelse-datum*) i (*födelseplats*). Du kommer att ge detta väsens förhållande till universum och de universella krafter, som ger de förutsättningar som visar sig som latent egenskaper i det nuvarande livet. Ge även tidigare framträdanden på jordeplanet, tid, plats och namn och det som i varje liv byggde upp eller hämmade väsendets utveckling.

Därefter blev readingarna mer exakta och tydliga med hänsyn till tidigare inkarnationer och mycket snart uppstod termen ”livsreadingar” av sig själv till skillnad från readingarna för fysisk hälsa, vilka sedan blev kända som ”fysiska readingar” eller ”hälsoreadingar”. Proceduren var densamma för båda typerna förutom en detalj. Cayce började känna stark yrsel varje gång han gav ett stort antal readingar i följd. Han tog en hälsoreading för sig själv för att få reda på orsaken till yrseln och blev tillsagd att ändra position från syd-nord till nord-syd (alltså, huvudet mot norr och fötterna mot söder) för livsreadingarna. Det gavs ingen förklaring till denna förändring förutom att det var ”en fråga om polaritet.”

Livsreadingar om Cayces egen person avslöjade att han för flera århundraden sedan hade varit överstepräst i Egypten och besuttit stora mediala förmågor. Egensinne och sensualitet hade emellertid blivit hans undergång. I en senare inkarnation i Persien hade han varit läkare. En gång hade han sårats i en ökenstrid och lämnats att dö i sanden. Ensam, utan mat, vatten eller skydd hade han tillbringat tre dagar och nätter med så svåra fysiska plågor att han endast med en enorm kraftansträngning kunnat lösgöra medvetandet från kroppen. (En intressant parallell till denna kraftansträngning vid frigörelse kan hittas i litteraturen i äventyrsboken *The Star Rover* av Jack London, som handlar om den tvångströjade fången.) Hans försök lyckades. Att ha frigjort medvetandet från kroppens begränsningar var delvis grundförutsättningen för hans mediala förmågor i det nuvarande livet. Alla hans fördelar och brister i det nuvarande livet var uppriktigt sagt bedömda och tillskrivna någon av hans tidigare inkarnationer. Det nuvarande livet var ett test för hans själ. Han hade fått möjligheten

att tjäna mänskligheten osjälviskt och alltså sona högmodet, materialismen och sensualiteten i det förflutna.

Lammers kände på sig att den nya vändning som readingarna tagit var ytterst viktig för att motivera fortsatt forskning. Han insisterade på att Cayce skulle ta med sig familjen från Selma till Dayton, och försäkrade honom att han skulle ta hand om dem under deras vistelse där. Gertrude Cayce, de två sönerna och sekreteraren Gladys Davis, som nu nästan var som en familjemedlem, gick med på att komma. När de anlät och lärt sig mer om vad som hade hänt, reagerade de ungefär som Cayce själv gjort: En förbluffad klenroghet som gradvis följdes av nyfikenhet och ett ivrigt intresse. Livsreadingar gavs till hela familjen. I varje fall gav readingen en uppriktigt bedömning av individens karaktär och angav att källan till dennes egenskaper låg i tidigare inkarnationers upplevelser och erfarenheter. ”I huvudsak tillbringade du fyra av dina inkarnationer som vetenskaplig forskare”, fick en av sönerna reda på, ”men du har blivit materialistisk och självupptagen.” ”Du har ett mycket häftigt humör”, fick den andra sonen veta. ”Du råkade illa ut på grund av det, både i Egypten och i England, så det är bäst att du lär dig att kontrollera det nu.”

Den slående exaktheten och den kompromisslösa uppriktigheten i dessa karaktärsbeskrivningar av inte bara Cayces nära vänner utan även av relativt obekanta personer som t.ex. Lammers, Linden Shroyer och andra bekanta till Lammers, fick Lammers att bli alltmer entusiastisk. Det inspirerade Cayce samtidigt som han med växande oro blev alltmer medveten över konsekvenserna. Ännu en period med kvalfull misstro och självprövning började nu för honom. Han hade slutligen blivit övertygad om att man kunde lita på hans mediala förmågor med dess diagnoser och ordinationer för att göra Guds arbete snarare än djävulens. Men hur kunde han vara säker på någonting längre med det som nu hade kommit upp med denna hedniska och vanhelgande föreställning?

Cayces inre kaos är inte svårt att förstå. Han hade vuxit upp i en atmosfär med strikt, ortodox kristendom utan någon upplysning om de stora världsreligionernas läror förutom sin egen. Vid den tiden var han därför ovetande om större delen av de många likheterna mellan hans tro och andra trosförhållanden. Han hade inte heller haft någon möjlighet att värdera det etiska och andliga ljus, som brinner i andra lampor än hans egen i form av kristendom. Han var särskilt oupplyst när det gällde den grundläggande läran i hinduism och budism – nämligen reinkarnation.

Han drevs tillbaka, faktiskt av själva ordet reinkarnation, och var förvillad av reinkarnationstanken, precis som en del blir över läran om själavandring – nämligen att människan återvänder till jorden efter döden i ett djurs skepnad. Han tycktes erinra sig att han läst någonstans om hinduer som vägrar att döda sina kor, därför att de kunde vara deras återfödda farfar. Han hade också hört

talas om människor som inte dödar kackerlackor – eller äter bönor – därför att de kan innehålla en bortgången stamfaders ande.

Readingarna själva tog snart Cayce ur villfarelsen över denna förväxling. De förklarade att reinkarnation inte betyder att människan inkarnerar i ett djurs skepnad. Detta är inte bara vantro hos okunniga människor. Det är en helt igenom aktad doktrin ur både religiös och filosofisk synpunkt. Miljontals utbildade människor i Indien och buddistiska länder tror förståndsmässigt på det och styr sina liv efter dessa etiska principer. Förvisso finns det många sekter i Indien och Österlandet som lär ut om människans själavandring till djuriska former, men detta är bara en feltolkning och missuppfattning av den sanna reinkarnationsprincipen. Även kristendomen har förvanskade och missuppfattade former och man får inte tillåta att någon trångsynthet om de förvrängda versionerna utestänger sinnet för den ursprungliga sanningens möjligheter.

Lammers kunde ytterligare klarlägga det som readingen gav. Han förklarade att reinkarnation betyder utveckling, utveckling av människans själ genom många på varandra följande inkarnationer på jorden – ibland som man, ibland som kvinna, ett liv som fattighjon, ett annat som prins, inkarnationer där man tillhör olika raser - tills själen slutligen har uppnått den fulländning som påbjudits oss av Kristus. Själen är som en skådespelare som tar på sig olika roller och bär olika kostymer från kväll till kväll eller som en hand som för en liten stund tar på den materiella kroppens handske och slänger bort den när den är utsliten, för att senare ta på sig en ny handske. Ett stort antal människor med överlägset intellekt i vår hemisfär har accepterat denna tanke och skrivit om den som t.ex. Emerson, Walt Whitman, Goethe, Giordano Bruno, Plotinus, Pythagoras och Platon.

Allt det där lät mycket bra, var Cayces replik, men hur gick det ihop med kristendomen? Om jag accepterar reinkarnation, avvisar jag inte därmed Kristus och hans lära?

Inte alls, svarade Lammers. När allt kommer omkring, vad var det väsentliga i Kristus lära? En skriftlärde bland fariséerna ställde en gång denna fråga till Kristus och han svarade: ”Du ska älska Herren din Gud med hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela ditt förstånd... och du ska älska din nästa som dig själv. På dessa två budord vilar hela lagen och profeterna.” (Jfr Matt 22:35-40).

Hur kan denna enkla och djupsinniga lära stå i strid med den ram för livets utveckling som reinkarnationstanken lägger fram? Hur kan över huvud taget denna lag om kärlek stå i strid med läran i någon enda av de stora världsreligionerna? ”Skada inte andra på ett sådant sätt, som du själv skulle finna smärtsamt”, hade Buddha sagt. ”Detta är summan av skyldigheterna: Gör ingenting mot andra som skulle kunna orsaka smärta om det gjordes mot dig”, lär de hinduiska skrifterna.

Och varken hinduismen eller buddismen har funnit någon avvikelse mellan lagen om kärlek och den lag om andlig utveckling som kallas reinkarnation. De har visserligen framhåvt den senare lagen, men de har inte sett någon konflikt mellan dem.

Cayce var fortfarande inte helt övertygad. När han var tio år gammal hade han fått en Bibel som gåva – och boken hade fascinerat honom. Då fick han plötsligt för sig, att han skulle läsa hela Bibeln en gång för varje år av sitt liv och när han kommit ifatt de år han hade missat, skulle han fortsätta systematiskt från Första Mosebok genom Uppenbarelseboken en gång om året. Under alla de år som han läst sin favoritbok, hade han aldrig råkat på ordet reinkarnation. Varför var det så att Bibeln, och ännu viktigare, Kristus själv, aldrig talade om reinkarnation?

Säg inte det, sa Lammers, kanske hade Kristus gjort det. Man måste först och främst komma ihåg, att det var många saker som han undervisade sina lärjungar i, men inte de stora massorna. Dessutom – även om han hade undervisat om reinkarnation mer allmänt måste man lägga på minnet, att de ursprungliga nedteckningarna om hans undervisning har genomgått många förändringar genom flera århundraden, på grund av de tolkningar som gjorts av det han sagt och genom översättningar till åtskilliga språk. Följaktligen har mycket av Kristus autentiska undervisning gått förlorad för oss. Men åtminstone ett avsnitt verkar finnas kvar – det där Kristus säger till sina lärjungar, att Johannes Döparen var en inkarnation av Elia (Matteus 17:12-13). Han använde inte ordet reinkarnation men angav bestämt att ”Elia redan hade kommit ...” Då förstod lärjungarna att han talade till dem om Johannes Döparen.

Även det faktum att lärjungarna frågade Kristus om den blinde mannen: ”Mästare, vem syndade, denne man eller hans föräldrar, eftersom han föddes blind?” var betydelsefullt. Andra avsnitt antyder eller till och med pekar på reinkarnation. I Uppenbarelseboken kapitel 13 vers 10 står det: ”Den som skall i fångenskap, han går i fångenskap, och den som skall dö för svärdet, han blir dödad med svärd. Här behövs de heligas uthållighet och tro.” Detta avsnitt antyder att en lag om moralisk vedergällning verkar från liv till liv.

Gradvis har visserligen den ortodoxa kristendomen utkristalliserats angående de delar som Kristus undervisade om, som inte verkade syfta på reinkarnation. Hur kan vi då vara säkra på att de ortodoxa tolkningarna, urvalen och refuseringarna är sanningsenliga? Dessutom – fortsatte Lammers – om man studerar historien om de första kristna fäderna, lär man sig att många av dem uttryckligen har skrivit om sitt accepterande av reinkarnation och dessutom undervisat offentligt om det. T.ex. Origen i sina yngre år, Justin Martyr, St. Jerome, Clemens Alexandrinus, Plontinus och många andra. Kan det möjligen vara så att de, som i tiden var så nära Kristus – källans verkliga närvaro – på

något sätt lärt sig och förevigat de undervisningar, som han gett till sina tolv lärjungar i hemlighet och som kommit fram genom den esoteriska traditionen sedan de äldsta tiderna?

Det är också värt att notera, sa Lammers, att den katolske prelaten, kardinal Mercier, inte själv erkände en tro på reinkarnation, men han konstaterade att läran inte stod i konflikt med den väsentliga undervisningen i katolska kyrkan. Och dekanen Inge i St. Paul framhöll, att han inte såg någon konflikt mellan reinkarnation och episkopalkyrkan. Så varken protestanter eller katoliker behöver känna att de trampar på ohelig grund när de överväger reinkarnation som en religiös och vetenskaplig möjlighet.

Det är sant att det finns vissa tankar i den kristna teologin som kan tyckas vara i konflikt med reinkarnationstanken. Läran om de dödas återuppståndelse t.ex. och den yttersta domens dag skulle av de flesta ortodoxa kristna betraktas som en direkt motsägelse till reinkarnation. Men är det inte möjligt att fraserna ”de dödas uppståndelse” och ”yttersta dagen” snarare var menade att förstås symboliskt än bokstavligt? Och att liknelserna och de poetiska bilderna som t.ex. ”helveteselden” där Kristus och Nya Testamentets skrivare dramatiserat sin uppfattning om andlig sanning, utkristalliserats till en strikt, bokstavlig dogm?

Cayce fann dessa svar tankeprovocerande, men de tjänade till att dämpa den nästan skrämmande förvirring som hade smugit sig in, när han började förstå, att hans speciella förmåga användes i strid mot den religion, som han hade lärt som barn. Men snart dök andra invändningar upp i hans tankevärld – men nu av mer vetenskaplig karaktär. Hur var det med den enorma tillväxten av världens befolkning? Kan denna tillväxt förlikas med åsikten om att alla själar har varit på jorden tidigare? Varifrån kommer befolkningsöverskottet?

Hela familjen Cayce, tillsammans med Gladys Davis, Lammers och Linden Shroyer, blev ett forum för livligt genomtröskande av alla dessa frågor. När det uppstod ett dödläge i resonemanget rådfrågade de själva readingarna och när readingarna verkade alltför orimliga att tro på, vände de sig till böcker i folkbiblioteket.

De fann svar på frågan om befolkningstillväxten utan alltför många svårigheter. Någon menade, hur kan vi när allt kommer omkring vara säkra på att det har varit en absolut tillväxt? Hittills har många av readingarna hänvisat till försvunna civilisationer i Egypten och Atlantis. Arkeologiska fornlämningar i Kambodja, Mexiko, Egypten och Orienten bekräftar att stora civilisationer en gång existerat, där det nu bara är ödemark och stora befolkningsvågor kunde tänkbart öka och avta i antal vid varje given tidpunkt i historien utan att förändra det totala antalet själar i universum. Den osynliga världen kan mycket väl då och då vara värld för miljontals själar, när tillstånden för deras vistelse på jorden är gynnsamma.

Detta verkade vara en tillräckligt förnuftig förklaring även för den envist skeptiske Cayce. Men Atlantis var en annan stötesten. Hur vet vi att det verkligen fanns? Var det inte bara ytterligare en myt? Readingarna själva besvarade denna fråga i en mycket lång och detaljerad förklaring.

Enligt readingarna var Platon den förste som skrev om Västvärlden och som helt ledigt hänvisade till Atlantis forntida existens under Atlantiska oceanens vatten. Ändå ägnar den stora allmänheten ingen seriös tanke åt detta och geologer har bara ägnat den vetenskaplig uppmärksamhet under en tid. Bland dem är uppfattningen delad – några tillbakavisar och andra bejaktar mycket eftertryckligt, att Atlantis faktiskt har existerat. Hur som helst så presenterade ett antal vetenskapliga böcker i ämnet en samling ömsesidigt bekräftande historiska, kulturella och geologiska bevis. Cayce hittade en sådan bok: *Atlantis, the Antediluvian World** av Ignatius Donnelly. Han blev förvånad över att upptäcka, att han i sina readingar hade gett en korrekt beskrivning av huvuddragen i bevisföringen.

Dessa diskussioner, sonderingar och undersökningar i historieböcker, jämförelser av religioner, forntida esoteriska läror, Atlantis och hypnosens psykologi – alla ämnen som vidrördes i readingarnas andemening – gav snart Cayce ett historiskt och kulturellt perspektiv, som han aldrig tidigare haft. Så småningom började han känna sig mindre räddhågad för det, som han sa i sin hypnotiska sömn och mer mottaglig över möjligheten att de innehöll en del sanningar. Med ivrig men kritisk nyfikenhet började han fingranska readingarna för en inre och yttre kontroll av deras värde.

För det första fann han att de alltid stämde överens med varandra. En reading motsade aldrig en annan, även om lång tid förflutit mellan dem. En andra livsreading kunde t.ex. ges för en person åtskilliga månader eller år efter den första. Ändå stämde informationen från den andra readingen exakt överens med den första och fortsatte ganska snarlikt på samma sätt som när en person slår upp en bok på den sida som är märkt med ett band eller liknande och läser vidare där han/hon slutade läsa förra gången. De flesta readingar innehöll någon bakgrundsinformation om tidigare tidsåldrar i historien som t.ex. det forntida Egypten eller Atlantis. När några av dessa readingar jämfördes med varandra fann man att alla fragmentariska detaljer stämde överens med varandra. Varje reading repeterade antingen delar av vad de tidigare sagt eller så lades någon ny detalj till mosaiken.

Readingarna var inte bara samstämmiga sinsemellan utan de var också eniga i många hänseenden när det gällde fakta från den nedskrivna historien, även i de mest obetydliga saker. En av de första readingarna hänvisade t.ex. till en

* som hörde till tiden före syndafloden (den antediluvianska världen)

mans tidigare inkarnation, där han skulle ha varit en ”stoldoppare”. Cayce hade ingen aning om vad en ”stoldoppare” kunde vara, men efter att han letat i olika lexikon fann han, att ordet syftade på den tidiga amerikanska sedvänjan att spänna fast misstänkta häxor på en stol och doppa ner dem i en bassäng med kallt vatten.

Ett annat och kanske mer slående exempel på readingarnas historiska korrekthet, oberoende av Cayces medvetna okunnighet, var en hänvisning till Jean Poquelin eller Molière, vars moder dog när pojken var mycket ung. Namnet Molière, den store franske dramatikern, var okänt för Cayce och desto mer kvarstår faktiskt att Molière var en pseudonym, hans verkliga namn var Poquelin. Uppslagsverket bekräftade att den sovande Cayce hade varit exakt, både när det gällde Molières riktiga namn och att hans moder dog tidigt. Ytterligare ett exempel hittades i fallet om en ung man som fick reda på att han i ett tidigare liv hade levt i Frankrike, där han hade gynnat Robert Fulton och hjälpt honom i några av hans uppfinningar. Cayce visste vem Robert Fulton var, men tvivlade på att han någonsin hade levt utanför USA. Genom att rådfråga ett biografiskt lexikon fann han att Fulton helt riktigt hade tillbringat åtskilliga år i Frankrike och där mött många stimulerande personer, som haft stort inflytande på hans karriär.

Readingarna gav vanligen det exakta födelsenamnet i tidigare liv, men i åtskilliga exempel berättade de också för personen var han eller hon kunde hitta anteckningar om sin tidigare personlighet – antingen i en bok, ett gammalt register eller på en gravsten. Det kanske bästa exemplet på detta var historien om en man, som fick reda på att hans namn hade varit Barnett Seay i ett tidigare liv och att han hade varit soldat i sydstatsarmén under inbördeskriget. Dessutom fick han veta att han levt i Henrico County i Virginia och att han fortfarande kunde hitta nedteckningar om sin tidigare personlighet, om han letade efter dem. Vid första möjliga tillfälle gjorde den förväntansfulle mannen en tripp till Henrico County.

De nedteckningar som han sökte fanns inte där, men rättens sekreterare informerade honom om att många av de gamla registren nyligen hade överförts till departementet för gamla nedteckningar i statens historiska bibliotek i Virginia. Slutligen fann han i arkiven på detta bibliotek verkligen nedteckningarna om Barnett A. Seay, som hade tagit värving i Lees armé som fanbärare 1862 vid 21 års ålder.

Förutom dessa egendomliga historiska bekräftelser på uppgifter om tidigare liv fanns det oräkneliga bekräftelser i ämnet tidigare liv. Cayce lärde sig snart att readingarnas psykologiska analyser var helt korrekta, inte bara för honom själv och hans familjemedlemmar, utan även när det gällde totalt främmande människor. Trovärdigheten i readingarna beträffande hans egen familj kunde

kanske bortförklaras med att han i sitt vakna tillstånd faktiskt kände både sig själv och sin familj mycket väl. Det kunde alltså framhållas att han utnyttjade denna sin personliga kunskap medan han befann sig i det hypnotiska tillståndet. Men han upptäckte snart att det precis som med hälsoreadingarna, var oväsentligt om han kände personerna för vilka han gav en reading. De kunde vara fullkomligt obekanta för honom och befinna sig på vilken plats som helst på jorden. När han hade deras fullständiga namn, födelseår och födelseplats kunde han ändå beskriva deras förhållanden och mest ingående karaktär helt riktigt, notera deras förmågor och svagheter och tillskriva dem troliga tidigare inkarnationer, när de förmodligen hade börjat utvecklas.

Om riktiga karakteriseringar av en avlägsen obekant person bara hade inträffat en gång, kunde man ha avfärdat det hela som en tillfällighet. Men betraktar man det oändliga antalet mänskliga förmågor och den oändliga mångfalden mänskliga förhållanden, så skulle tillfälligheten vara av extraordinärt slag. Om man mångfaldigar sådana korrekta beskrivningar blir det svårt att betrakta det hela som en serie tillfälligheter.

Ytterligare en aspekt av precisionen hos livsreadingarna, som Cayce fann under en period av år, var den exakthet med vilken de karakteriserade små barn beträffande temperament och yrkesmässiga fallenhet. En livsreading som gavs för en liten flicka i Norfolk på hennes födelsedag konstaterade, att hon var ett egensinnigt, självrådigt och envist väsen – en person som skulle bli svår att kontrollera. När hon blev äldre började dessa egenskaper ofelbart att manifesteras sig och vi kan nog tryggt säga utan någon medveten påverkan från föräldrarnas sida.

Ett ännu mer slående fall gällde en livsreading för pojke som togs tre veckor efter hans födelse. Readingen konstaterade, att han kunde bli en framstående läkare. Alla de brister i karaktären som tillskrevs honom i readingen började visa sig redan i unga år liksom ett tydligt intresse för medicin. Vid åtta års ålder började han skära upp döda djur för att se hur de såg ut inuti och innan han kommit upp i tonåren slukade han ivrigt medicinska lexikon. När han var tolv år berättade han för sin pappa att han ville åka till John Hopkins för att studera till läkare. Hans pappa var affärsman i New York och hans mamma skådespelare. Till en början ogillade båda föräldrarna starkt hans avsikt att bli läkare och försökte avskräcka honom. Men hans beslutsamhet överskuggade alla hinder och pojken studerar nu en förmedicinsk kurs på ett stort universitet i östra USA. Föräldrarna medverkade inte heller här på något sätt till readingens förutsägelse och än en gång kan det tyckas som om det måste ha varit en äkta medial förutsägelse av barnets utvecklingsmöjligheter när han föddes på grundval av utvecklingen i hans föregående liv.

Exempel som dessa kan verka tyda på den höga förutsägande sanningshalten

i readingarna – inte genom att använda ordet ”förutsäggande” i betydelsen spådomskonst, utan i samma betydelse som psykologer använder ordet när de talar om förutsäggande sanning i psykologiska tester. Till exempel testades flygkadetter med det allmänt kända Rorschachs bläckplumptest, när de började sin träningskurs. Utvärderingarna och tolkningarna av testen visade att sex personer i en grupp på omkring 200 aspiranter var känslomässigt olämpliga för pilotyrket. Alla kadetter tilläts fortsätta kursen, men i slutet av året hade alla sex som be-tecknats som olämpliga slutat skolan av psykologiska skäl. På grundval av många sådana exempel betraktades därför Rorschachtesten ha en hög ”förutsäggande” sanningshalt.

Cayces livsreadingar hade ett högt förutsäggande värde i samma betydelse, vilket var märkbart inte bara när det gällde barn utan även vuxna. En ung kvinnlig telegrafist i New York City blev nyfiken på alla de egendomliga telegram, som hon vid åtskilliga tillfällen ombads sända till Virginia Beach. Hon gjorde förfrågningar om vem denne Cayce var. Hennes nyfikenhet ökade och hon beslöt sig för att be om en livsreading. I readingen fick hon reda på att hon slösade bort sitt liv som telegrafist och att hon borde studera konst, eftersom hon hade varit en skicklig konstnär i flera föregående liv, vilket hon också kunde bli i detta liv. Tanken att börja arbeta med någon form av konst hade aldrig fallit henne in, men styrkt av en djärv känsla, att hon någon gång lika väl kunde försöka sig på någonting så anmälde hon sig till en konstskola. Till sin förvåning fann hon att hon hade genuina talanger.

Hon blev snart en mycket framgångsrik målare och överförde för övrigt sin personlighet in i måleriet.

Allt eftersom åren gick och Cayce började förstå betydelsen av denna information för människors liv, blev han så småningom övertygad om att den var sann och god på grund av det goda den åstadkom. Det fanns mycket i readingarna som inte kunde bevisas, men de delar som gick att bevisa gav honom tillförsikt beträffande det som inte kunde bevisas. Många människor hade blivit vägledda till lämpliga yrken, andra hade blivit ledda till en förståelse för sina svårigheter i äktenskapet, medan åter andra fick kunskap för att hjälpa sig själva att göra bättre sociala och psykologiska justeringar.

Redan från första början hade Cayce undrat över om det kunde vara så, att han fick denna information bara därför att Lammers trodde på reinkarnation och på något sätt hade inplanterat suggestionen i hans hjärna. Men alla fakta verkade motsäga denna misstanke. För det första hade Lammers inte använt ordet reinkarnation i sin suggestion för readingen – han hade ställt frågor om ett horoskop, varken mer eller mindre och Cayces undermedvetna eller supermedvetna sinne hade frivilligt lämnat informationen om ett tidigare liv.

Dessutom var nästan hela den bevisande informationen, som senare gavs för

främmande människor på distans, fullständigt utom räckhåll för både Lammers och Cayces kunskap. Om Cayces undermedvetna bara hade utformats på ett nyckfullt sätt genom en suggestion som han fått av Lammers, skulle informationen knappats så ofta ha stämt överens med okända, men bevisliga fakta.

Sammantaget övertygade alla dessa ståndpunkter så småningom Cayce om värdet av livsreadingarnas materiella betydelse och den förklaring över människans öde som de la fram. Till allt detta blev han emellertid övertygad av den helt genomgripande kristusliknande anda som genomsytrade readingarna, både i den broderliga hjälpsamhet som de blivit framförda i och i deras lätta samordning av kristna ideal inom ramen för reinkarnation. Det fanns nästan ingen reading, som inte använde någon fras ur Bibeln eller någon uppmaning från Kristus. De Kristusord som oftast citerades var: ”Som du sår, skall du skörda” och ”gör mot andra som du vill att andra skall göra mot dig.” Ibland var det tydliga citat, ibland var det omskrivningar eller omsorgsfulla utarbetningar av direkta citat, som: ”Känn dig inte vilseledd, missförstå inte. Gud är inte falsk! För det människor sår, det skall de skörda. Människan möter ständigt sig själv. Gör sedan gott, som Han sade, till de som ondskefullt har utnyttjat dig och du besegrar då i dig själv det som du gjort mot din medmänniska.”

Sådana uttalanden gjordes i kommentarer till någon bedrövelse som förmodligen medfördes från en synd i ett tidigare liv. De var så uppriktigt uttalade och ständigt så välvalda och meningsfulla, att de verkade övertygande. Denna samverkan av reinkarnationstanken med en genomgående kristen livsåskådning, skulle naturligtvis inte ha någon vetenskaplig giltighet och skulle över huvud taget inte betyda någonting för en agnostiker. För Cayce hade de emellertid en avgörande betydelse i en balans som var vacklande.

Efter att den första upphetsningen hade lagt sig något, började gruppen ställa frågor om karaktären hos själva informationen. För det första var de nyfikna på hur rikligt vissa tidsåldrar i historien återkom i deras livsreadingar. Många människor fick en liknande historisk bakgrund. I själva verket tycktes konturen av människors tidigare liv nästan falla in i ett likartat mönster. En vanlig sekvens var Atlantis, Egypten, Rom, korstågen och den tidiga kolonialperioden. En annan sekvens var Atlantis, Egypten, Rom, Frankrike under Ludvig XIV, XV eller XVI och det amerikanska inbördeskriget. Naturligtvis fanns det variationer – däribland Kina, Indien, Kambodja, Peru, Norden, Afrika, Centralamerika, Sicilien, Spanien, Japan och andra platser, men större delen av readingarna följde samma historiska linjer.

Enligt Cayce var skälet till detta att själar från en given tidsålder i allmänhet inkarnerar tillsammans i en senare tidsålder. I de mellanliggande århundradena är andra själsgrupper på jorden – och gör sin vända så att säga. Detta fortgår med en metodisk och rytmisk växling, nästan som arbetarnas skift på en fabrik.

Följaktligen var största delen av de själar som finns på jorden idag tillsammans i tidigare perioder av historien. Även själar som var nära besläktade med varandra genom familjeband, vänskapsband eller gemensamma intressen hade troligen på samma sätt varit besläktade tidigare i liknande band i tidigare tidsåldrar – och de flesta människor som fick readingar av Cayce var besläktade på något liknande sätt.

En annan fråga som ställdes var: Varifrån kommer denna information? Svaret var, att det fanns två kunskapskällor som Cayces sinne hade möjlighet att ösa ur medan han befann sig i sin hypnotiska trans.

En källa var det undermedvetna hos varje individ vars livshistoria han blev ombedd att ge. Readingarna förklarade, att det undermedvetna bevarar minnet av varje erfarenhet individen har gått igenom – inte bara från födelseögonblicket, utan även från det som hänt före födelsen från alla dess tidigare erfarenheter. Dessa före-födelsen-minnen existerar under det som kan kallas för en ”fallucka” och på djupare nivåer i det undermedvetna än det som vanligtvis hämtas fram av moderna psykologer, men inte desto mindre finns de där. Det undermedvetna är dessutom lättare tillgängligt för andra undermedvetna sinnen än vad det medvetna sinnet är – precis som det vanligtvis är lättare att ta tunnelbanan mellan två punkter i New York City än att försöka ta sig fram längs gatorna. Under hypnos blev sedan Cayces undermedvetna försatt i omedelbar kontakt med de undermedvetna sinnensnivåerna hos andra människor.

Denna förklaring var inte alltför svår att acceptera. Den stämde åtminstone delvis överens med upptäckterna från psykoanalyser om existensen av och innehållet i det undermedvetna sinnet. Förklaringen till den andra av de två möjliga informationskällorna verkade emellertid fantastisk. Den hade att göra med det som readingarna kallade för ”Akasha”. Som alltid när det gällde främmande ord, tydde den sovande Cayce ordet – *Akasha*, substantiv, *akashisk*, adjektiv. I korthet var Cayces förklaring följande:

Akasha är ett sanskritord, som hänvisar till den fundamentalt eteriska substansen i universum, en elektrisk-andlig sammansättning. På denna akasha kvarlever en outplånlig, inpräglad nedteckning av varje ljud, ljus, rörelse eller tanke sedan begynnelsen av detta påtagliga universum. Existensen av denna nedteckning tjänar i egentlig mening som en förklaring till klärvoajanta och mediala förmågor att kunna se det förflutna och det spelar ingen roll hur fjärran avlägset eller hur oåtkomligt det kan vara för vanlig mänsklig kunskap. Akasha-kronikan inregistrerar olika intryck av t.ex. känslor och förnimmelser likt en sensibel tryckplåt och kan nästan betraktas som en enorm dold kamera ute i kosmos. Förmågan att kunna läsa dessa vibratoriska anteckningar ligger medfödd inom var och en av oss, beroende på sensibiliteten i vår organism, för att klara av anpassningen till den rätta graden av medvetenhet – vilket kan jämföras

med när man letar efter en radiostation på en viss våglängd. I sitt normala vakna tillstånd var Edgar Cayce oförmögen att underkuva sin fysiska medvetenhet tillräckligt för att kunna göra denna anpassning, men däremot kunde han göra det under hypnos.

Av alla de egendomliga uttalanden som kommit från den sovande Cayces läppar, verkade detta för honom som det allra mest underliga. När man upprepade den klenrogna frågan kom likväl alltid samma förklaring igenom, ibland med samma formulering, ibland omsorgsfullt utformade. Readingarna framhöll ofta att Akashakrönikan också kunde kallas för "Naturens Universella Minne" eller "Livets Bok". De la också fram den kärnpunkt som lärts ut om Akashakrönikans verklighet flera århundraden tidigare. Med tanke på det faktum att åtskilliga andra hinduiska förställningar – nämligen den illusoriska, icke-solida naturen hos "materia", att materia och energi är utbytbara och att tankeöverföring genom telepati verkligen finns – bara helt nyligen hade bekräftats av vetenskapen i västvärlden, varför kan vi då inte lika väl vara öppna åtminstone till att detta andra hinduiska begrepp, Akasha, är möjligt?

Cayce sköt upp bedömningen av detta under lång tid. Förklaringen om det undermedvetna kunde möjligen täcka historier om individers tidigare liv, men hur skulle man förklara det färdiga, rikliga och detaljplanerade material, som flödade från honom i alla "vetenskapliga readingar" om tidigare tidsåldrar i historien, som t.ex. Atlantis, Egypten och tiden kring Jesus? Kunde det vara så att denna information togs från det undermedvetna hos någon som hade levt i dessa tidsåldrar även om individen inte skenbart var personen i readingen? Eller var det så att han läste någon överväldigande historisk bildvävnad, bevarad i en okänd och tunn dimension i universum?

Till slut kom Cayce att acceptera även Akashakrönikan – inte därför att det fanns absoluta bevis på att den existerade, utan på grund av att readingarna hade sagt att det var så och att readingarna i alla andra bevisliga avseenden hade visat sig vara ärliga och uppriktiga. Kanske kommer forskare i utomsinnlig varseblivning att visa, att Cayces information på denna punkt spårade ur, kanske kommer någon annan förklaring att anses som fakta angående hans mediala syner in i det förflutna. Å andra sidan kommer kanske någon vetenskaplig själ i vår tidsålder att kunna visa oss, att Akashakrönikan faktiskt existerar – inte mer fantastiskt än radions våglängder, radium, atomenergi eller minnespräglingar i det mänskliga nervsystemet.

Hur som helst förblir de livsreadingar som Cayce gav och deras förvånansvärt uppenbarliga värde ett faktum, oavsett vilken deras grundläggande källa kan ha varit. Under de tjugotvå år som förflöt mellan 1923 när han för första gången stötte på dem och 1945 när han dog, gav Cayce bortåt 2 500 livsreadingar. Precis som hälsoreadingarna har de blivit noggrant bevarade och kommenterade.

Brev och andra dokument bär vittnesbörd om korrektheten i många av dem, åtminstone så långt som deras korrekthet kunnat bekräftas. De som önskar forska i readingarna, kan fortfarande intervjua många av de personer som fått readingar.

Om vi sedan, liksom Cayce, slutligen kan komma att tro på värdet hos dessa egendomliga dokument och den förklaring av människans öde som de framställer, har vi en ovanlig mängd information. För det första har vi här en stor samling av indicier till förmån för en revolutionerande princip, reinkarnation. Om vi inte kan acceptera beviset som fullständigt bindande, så verkar det i vetenskapligt intresse vara värt besväret att åtminstone styra vår uppmärksamhet till det spekulationsområde som det pekar på. Många stora upptäckter har gjorts genom grundlig undersökning av högst osannolika källor. När Einstein blev tillfrågad hur han kom fram till relativitetsteorin, svarade han: ”Genom att utmana ett axiom.” För det andra har vi här en stor samling av information av psykologisk, medicinsk och filosofisk natur, som när den är sorterad och analyserad ger en helt förändrad bild av människans natur och öde.

Under dessa tjugotvå år passerade en procession av lidande och förvirrad mänsklighet revy inför den outgrundliga insikten i Cayces hypnotiska medialitet. Alla slags fysiska och psykiska sjukdomar fanns hos dessa människor. Precis som psalmförfattaren, som ropade i obegriplig ångest, ville de veta: *”Varför har detta hänt just mig?”*

Alla fall var inte desperata eller tragiska – många av dessa människors tidigare inkarnationer var inte av något större dramatiskt intresse än det vardagliga och de levde helt vanliga liv i det nuvarande livet. Men antingen deras problem var lätta eller svåra, visade det sig undantagslöst att deras nuvarande situation var en länk i en kedja av inkarnationer, som hade börjat åtskilliga århundraden tidigare. I fall efter fall visades människor på det kosmiska sambandet mellan deras sjukdomar och missräkningar. Denna kunskap hade en omskakande effekt på deras liv. En inblick i det långsiktiga sambandet med deras situation fick dem att uppnå en dynamisk jämvikt på högre samordningsnivåer.

Om värdet i dessa readingar kan accepteras måste deras häpnadsväckande innebörd övervägas. Deras betydelse ligger förvisso inte i att de presenterar en ny teori för världen – teorin i sig själv är en uråldrig variant, som funnits bland vitt åtskilda människor på varje kontinent i världen. Betydelsen av Cayces readingar handlar snarare om två delar. Den ena är att här har man för första gången i västvärlden givits specificerade, väldefinierade, sammanhängande och psykologiskt trovärdiga redovisningar över de förmodade tidigare livet hos många individer. Den andra är att för första gången i världens kända historia är dessa redovisningar här arkiverade på ett sådant sätt, att de finns tillgängliga för allmänheten.

Dessutom förenade Cayces readingar orientens filosofi med en levande kristen dynamik. Nytt liv är därigenom förlänt båda. Följaktligen har detta åstadkommit en välbehövlig sammansmältning mellan de båda livsåskådningarna, inåtvänd och utåtvänd, vilka var för sig har karaktäriserat Öst och Väst under så lång tid.

Men framför allt uppnår Cayces readingar en sammansmältning mellan vetenskap och religion. De gör det genom att visa att den andliga världen är föremål för lagar om orsak och verkan, lika exakt som de som styr den fysiska världen. De framhåller klart, att mänskligt lidande inte enbart beror på materialistisk otur utan snarare på fel i tanke och uppförande. Olikheterna i människors födelse och kompetens uppstår inte genom Skaparens nyckfullhet eller ärftlighetens blinda mekanism utan genom fel och förtjänster i uppförande i tidigare liv.

All smärta och begränsning har ett fostrande syfte. Missbildningar och sjukdomar har moraliska ursprung och alla människans själskval är lektioner i en långsiktig skola för visdom och perfektion.